

Dương Thụy

Mùa đông kiêu hãnh

Một giờ khuya sẽ đi Italy nhưng mười giờ Lan phải ra ga bằng chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày. Ga đêm vắng vẻ đến rợn người dù Lyon là ga trung chuyển lớn của Pháp. Cô đặt ba lô xuống băng ghế rồi lân la làm quen với đám người vô gia cư.

Thật nhanh sau đó, cô đã ngồi bẹp xuống đất vuốt ve con chó của anh chàng tóc hung gốc Đông Âu, cầm trong tay cốc cà phê của ông già lang thang người Tiệp và lắng nghe chăm chú đường tình duyên gia đạo từ gã thầy bói Di-gan.

Gần một giờ đã có vài người cùng chuyến xe với Lan đến, chợt cô trông thấy Vũ. Anh chưa nhìn thấy cô đang ngồi bẹp bên cạnh những thành phần bất hảo. Cô vội vã đứng lên: "Tạm biệt, gần đến giờ xe chạy rồi". Những con người ngoài lề xã hội ấy nhộn nhạo cả lên: "Tạm biệt! Cầu Chúa ban phước lành cho cô! Biết đâu có ngày chúng ta gặp lại!". Con chó to kinh khủng của anh chàng Đông Âu sủa lên một tiếng "Ấu!" bụi ngùi. "Ủa! - Vũ kêu lên kinh ngạc - Làm gì ở đây?". Lan lúng túng: "Gặp anh bất ngờ quá! Anh cũng đi Italy?". Vũ nhìn cô nghiêm khắc: "Chơi với bọn ma-cà-bông hả? Nguy hiểm lắm!". "Họ hiền queo" - Lan sượng sùng.

Xe đến, mọi người lục tục vào. Lan lên trước, có ý chừa chỗ cho Vũ nhưng

anh đi ngang qua cô mà không dừng lại. Lan giận ứa nước mắt. Cô nhìn ra ngoài trời đêm và qua kính cửa sổ, nhận ra Vũ ngồi chéch về phía dưới dãy đối diện. Anh thẳng người, vẻ kiêu ngạo cố hữu.

"Mời tất cả hành khách xuống xe. Tài xế cần nghỉ ít phút!". Mọi người đang say giấc nồng bị dựng đầu dậy. Lan dụi mắt, mặc thêm áo khoác rồi đi như người mộng du ra khỏi xe. Gió lạnh thốc vào mặt làm cô bừng tỉnh. Hành khách lớ nhố xếp hàng vào nhà vệ sinh. Những ly trà nóng được uống vội vã.

"Ngủ được không?", Vũ đột ngột đến sau lưng Lan hỏi. "Dạ đang ngủ ngon! Đi xe đồ Euroline là vậy đó, cứ vài tiếng phải xuống, nhưng mà rẻ". Vũ lạnh lùng nhún vai: "Không ham! Muốn đi xe lửa, nhưng gấp quá không có chuyến. Bất đắc dĩ mới phải đi kiểu này". Lan hỏi hả khoe sau thời gian thực tập ở công ty Bonavi, cô tốt nghiệp loại giỏi được cấp học bổng sang Anh một năm, tranh thủ thời gian nghỉ đông cô đi lang thang khắp nơi cho thỏa chí tang bồng.

"Còn anh đang làm gì ở Pháp vậy? Đi công tác hả?". Vũ không thèm trả lời, anh nhát gừng: "Đi học vui không? Chùng nào về?". "Anh Vũ!", Lan đột ngột kêu lên. "Sao?", Vũ giật mình hỏi lại. Lan không đáp, tủi thân bỏ ra góc vắng đứng một mình. Lan không thể phiên trách Vũ toàn nói trống với mình. Lan không hiểu điều gì khiến một người phong độ như Vũ lại quá bất lịch sự như vậy.

Hai tháng trời Lan thực tập trong phòng hành chánh của công ty liên doanh Bonavi, Vũ quan tâm đến cô chùng mực và giữ khoảng cách. Cô biết anh trưởng phòng sớm thành đạt chẳng để ý gì đến cô sinh viên ngơ ngác như mình.

Mọi người lại lục tục lên xe. Gã thanh niên ngồi kế Lan nhìn cô tủm tỉm cười. Gần sáng, hấn cạ đùi vào Lan gạ gẫm: "Anh hôn em được không?".

Lan bất ngờ, cô đẩy tên quấy rối ra: "Làm ơn để tôi yên!". Nhưng hắn tiếp tục sờ vào người cô ráo riết. Lan bắt lực chống chọi. "Để cô ấy yên! Chúng ta đổi chỗ đi!", Vũ tiến đến chụp tay kẻ sàm sờ xoắn mạnh. Anh ngồi bên Lan suốt đoạn đường còn lại, chẳng ai buồn nói gì.

Xe vào bến, Lan xuống xe có ý chờ Vũ. Anh đeo ba lô vào: "Mình chia tay, đã đặt hotel rồi. Thôi chào nhé!". Lan mím môi gật đầu rồi quay lưng rảo bước. Venise hiện ra quá xấu xí. Những con kênh im lìm, vài chiếc ghe bồng bênh buồn thênh, bầu trời xám xịt rọi bóng xuống mặt nước đen thẫm. Lan ước gì mình đã ngồi lại sân ga Lyon cùng những người đàn ông lang thang cầu bản.

"Anh Vũ!" - Lan kêu lên mừng rỡ tại phòng chờ lên máy bay. "Chào", Vũ mỉm cười lịch sự: "Sao? Khỏe không?". Lan thật sự ngạc nhiên: "Ủa! Gần cả chục năm rồi mà anh vẫn chưa bỏ thói quen nói trống với phụ nữ hả?". Vũ bất ngờ và lúng túng khi xung quanh mọi người đang ngoái đầu nhìn lại.

"Nghe nói anh đã lập gia đình, nghỉ làm ở Bonavi và ra lập công ty riêng từ lâu?". Vũ nhếch môi cười: "Sao biết?". "Em biết về anh nhiều hơn là anh tưởng đó!". Vũ bật cười, anh biết các cô gái luôn thích cập nhật thông tin về mình.

Họ cùng xếp hàng lên một chuyến bay, Lan đứng bên business nhìn Vũ chen chúc bên hàng economy. Cô đùa: "Tội mình trùng hợp đi chung hoài! Tiếc là không ngồi cùng chỗ!". Vũ nhún vai. Khuôn mặt đẹp như một tượng bán thân Hy Lạp quặm lại. Lan không cố ý chọc quê Vũ nhưng cô biết xưa nay anh không thích kém cạnh ai điều gì. Lẽ nào một doanh nhân trẻ thành đạt như anh lại lép vế hơn cô nàng lóc chóc. Trong mắt anh hẳn Lan luôn là một sinh viên táy máy thực tập trong công ty Bonavi dạo nào. Chuyến bay dài mười ba tiếng đồng hồ không làm họ xích lại gần, cũng như chuyến xe đêm

đăng đẵng từ Lyon sang Venise năm nào.

Đến Paris, Lan đứng chờ Vũ rồi nói lời chia tay. Anh cho biết mình tiếp tục lấy TGV sang Bỉ. Lan cố giữ giọng thờ ơ: "Bỉ hả anh? Thành phố nào?". Và khi Vũ dấm dẵng trả lời "Anverse", cô đã không kìm được, gập người cười nắc nẻ: "Trời ơi, sao anh ghét em mà cứ phải đi chung hoài?". Vũ thật sự bất ngờ, mắt anh ánh lên tia thú vị xua tan vẻ lạnh lùng cố hữu.

- Tôi không có lý do gì để ghét Lan. Lan làm gì ở Anverse?

- Em phụ trách mua các mặt hàng gỗ từ Việt Nam cho các siêu thị của Bỉ và châu Âu. Em sống ở Anverse cả năm nay rồi. Công ty đưa đi. Cứ ba năm lại đổi nước. Lúc trước em ở Thụy Điển. Đi đi về về hoài, công việc giao dịch mua bán mà...

- Vậy hả ? - Vũ nhìn Lan lạ lẫm - Cũng hay...

- Làm thuê kiếm cơm thôi mà anh - Lan cười khiêu khích - Đâu được làm doanh nghiệp trẻ như anh!

- Sao trong loạt bài Những người làm thuê số I không thấy đề cập đến Lan? -

Vũ hỏi - Thêm một nhân vật làm thuê như Lan bài báo hay hơn biết mấy!

Lương vài ba ngàn đô, đi công tác hạng business, làm quản lý trong công ty nước ngoài chuyên bóc lột sức lao động của người nghèo.

- Chỉ có anh mới thích lên báo - Lan nhìn xoáy vào Vũ - Nào là cống hiến sức trẻ, vì nền kinh tế của đất nước, góp phần giải quyết việc làm cho người lao động... Trời ơi, vì muốn làm giàu thôi! Thậm chí còn bóc lột đồng hương của mình hơn tụi Tây nữa!

Vũ không đáp, nhún vai. Xe lửa khởi hành muộn bốn mươi lăm phút vì lý do kỹ thuật. Lan leo lên toa hạng nhất và cười một mình nhìn Vũ kéo vali nhảy lên toa hạng hai. Hồi ở công ty Bonavi, Vũ là ngôi sao sáng, trẻ nhất trong đội ngũ quản lý và được hưởng mọi quyền lợi cao nhất. Anh lúc nào cũng chuyên nghiệp với đầy đủ thắt lưng da, áo sơ mi Lacoste, cà vạt Christian

Dior, điện thoại di động ói e và cả cái laptop Dell oai vệ nữa.

Tàu đến Anverse lúc sáu giờ chiều, mùa đông trời tối sớm, gió thốc đến rợn người. Lan thấy Vũ dáo dác tìm người đón. Xe lửa đến muộn so với giờ quy định nên đối tác của anh không chờ được. Lan thành thật: "Nếu cần, anh về nhà em cũng được rồi tính sau. Lạnh quá! Đứng đây lâu chắc chết!". Lan không chờ Vũ làm nũng thêm, bỏ đi trước. Vũ vội vã chạy theo và khi Lan leo lên tắc-xi, anh đề nghị tài xế mở cốp cho hành lý của mình vào.

- Lan ở nhà với ai? - Mắt nhìn thẳng, Vũ hỏi.

- Một mình! Nhà một phòng ngủ nhưng phòng khách rất rộng, anh có thể nghỉ tạm trên ghế dài.

- Có làm phiền...

- Dĩ nhiên là phiền, nhưng tùy anh thôi!

Lý trí bảo Vũ nên xuống xe và tự mình tìm một khách sạn nào đó. Ngoài trời tuyết đang rơi, phố xá vắng rợn người, vài khách bộ hành đang co ro rảo bước trong làn gió rét. Ở Anverse người ta nói tiếng Hà Lan, Vũ thở hắt não nuột, một chữ bẻ đôi anh cũng không biết.

Suốt tuần, Vũ tá túc ở nhà Lan với lý do tiết kiệm chi phí. Hợp đồng mới không được ký tiếp, hợp đồng cũ chưa thanh lý, đối tác bỏ rơi, công việc bê trễ. Lan nhìn người đàn ông mình từng hâm mộ nằm dài trên ghế, râu tóc xụi lơ, ánh mắt thất thần, chán nản cùng cực. Cảm giác lẫn lộn vừa hả dạ vừa xót xa làm Lan chơi vơi: "Anh cứ sử dụng văn phòng của em làm nơi giao dịch tạm thời với đối tác Bỉ". Nhìn căn hộ sang trọng với phòng làm việc hiện đại, Vũ gượng cười: "Sự ghen tị đang giết chết anh!". Lan thở dài: "Em thích sự thành thật của anh!", rồi che dù lao vào trời tuyết đi chợ.

Vũ không chia sẻ những vướng mắc nên mấy ngày đầu cô chỉ là người nấu cho anh những món ngon. Nhưng rồi kinh nghiệm trong kinh doanh của Lan

được bộc lộ khi cô tình cờ nhặt đọc tờ fax bản hợp đồng của Vũ.

- Không có em chắc anh chết! - Vũ hồ hởi báo tin - Tụi nó chịu nhượng bộ, cho chuyển lô hàng cũ sang tháng sau rồi. Đỡ quá!

- Vậy tạm xong việc rồi hả? - Lan nghe giọng mình lạnh lùng - Chừng nào về Việt Nam?

- Chán anh quá rồi sao? - Vũ bật cười - Muốn đuổi anh đi cho sớm chứ gì? Làm thuê như em bằng mười lần làm chủ như anh. Sao em giỏi vậy?

Lan không đáp, cô thấy buồn kinh khủng. Suốt những ngày qua Vũ không thèm che giấu thất bại, cũng chẳng còn bày đặt màu mè với cô. Vũ để cho Lan thấy hoàn cảnh khó khăn của một giám đốc phải chịu lụy đối tác nước ngoài, phải chấp nhận lỗ để duy trì quan hệ làm ăn. Thậm chí việc anh nai lưng ra làm cũng chỉ đủ trả lương cho nhân viên còn bản thân mình chẳng có thu nhập cũng được anh thành thật chia sẻ.

- Thôi thì anh có uy làm chủ - Lan an ủi châm biếm - Báo chí đưa tin, công chúng quan tâm, phụ nữ hâm mộ...

- Em cũng hâm mộ anh phải không? - Vũ bật cười hỏi thẳng - Anh biết!

- Hồi đó mới ra trường, thấy anh tuổi trẻ tài cao làm manager trong công ty lớn, lúc nào cũng mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao...

- Nói để em thương, anh vốn không thích chưng diện - Vũ khoát tay - Ham gì quần áo, đồng hồ, dây nịt hàng hiệu. Tại ra đời làm ăn phải đánh bóng bề ngoài. Giờ cũng dân business, em thừa biết!

- Không phải ai cũng nghĩ như anh đâu - Lan bĩu môi - Chủ tịch tập đoàn của em là một trong những người giàu nhất thế giới nhưng ông đề ra nguyên tắc thành công là sống giản dị, trung thực, tốt bụng và làm việc cật lực.

- Tại ông ta là tỉ phú rồi nên nói gì cũng dễ - Vũ bật cười - Không phô trương làm sao người ta tin? Nếu anh không bắt mắt thì có thu hút được em không?

- Thật ra em bị thái độ dửng dưng, lạnh lùng đáng ghét của anh làm cho tò mò - Lan thú nhận - Và cái lần anh giúp em thoát khỏi thằng sàm sỡ trên xe Euroline lúc sang Ý...

Vũ bật cười: "Lần đó nhìn em rất tội". Anh nhích đến ngồi sát vào Lan và quàng vai cô, ôm vào lòng thân mật. Lan lại thấy một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm lòng mình. Cô ước gì vẫn còn bị những giá trị ảo từ bề ngoài thu hút. Mấy năm qua, làm người giao dịch xuất nhập khẩu cho công ty, tiếp xúc với dân kinh doanh đầu đầy sạn, nhiều lúc cô mong mình già dặn thật nhanh. Giờ ngồi bên người đàn ông mình từng khao khát, Lan biết cô chẳng còn non nớt để ngã vào lòng anh, tìm phút giây bình an.

- Thôi mình ra ngoài ăn tiệm đi - Lan đứng lên - Hồi ở Venise em là thỏ ngọc ngây thơ. Ai biết anh không lừa?

- Em giờ là cáo già gian ác - Vũ làm bộ thờ dài - Nhưng thế mới xứng đào xứng kếp!

Lan vội vã khoác áo ra đường. Vũ vui vẻ đi theo. Mùa đông ở Anverse lạnh lẽo quá, bầu trời âm u dù mới một giờ trưa. Những con chim từ bờ sông lao đảo bay vào với đôi cánh xám nặng nề. Những hạt tuyết bất chợt rơi ào xuống khiến Lan không kịp bung dù. Vũ đỡ chiếc dù trên tay cô rồi nhanh nhẹn giương lên che cho hai người. Họ im lặng dần bước trên vỉa hè trơn trượt và lách mình vào một nhà hàng hải sản sặc mùi biển.

"Anverse ẩm đạm gấp mấy lần mùa đông ở Venise - Lan nhìn ra cửa sổ thì thâm - Nhưng dân ở đây nhiệt tình với những người sợ cô đơn như em!". Vũ không nghĩ Lan nói thật, anh nhún vai cười: "Đến đám vô gia cư ở ga Lyon mà em còn kết bạn được nữa là!". Vũ nén lại rồi chắc lưỡi tiếp: "Chính sự thân thiện giúp em thành công!". Lan nhướn mày nhìn anh vẻ kiêu hãnh, bảo hãy uống nhiều vào, vui quá. Họ cụng ly hào hứng, những chai bia Jupiler của Bỉ cạn liên tục. Món moule et frite đặc sản được hai người tiêu

thụ mạnh mẽ.

Lúc từ nhà hàng bước ra, Lan để mặc Vũ xoắn xuýt lấy cô, ngân nga hoài một câu trong điệu khúc "Nous serons tous deux, comme les amoureux" (*). Lan biết Vũ say rồi.

Lúc cửa phòng vừa kịp ngăn mùi ẩm ướt của những hạt tuyết ngoài phố, Vũ không dần được lòng, ôm chặt Lan và hồi hải hôn đôi môi cay nồng của cô. Lan xuôi tay thả lỏng toàn thân. Cô nghe mùi ẩm cứng của căn hộ đang bao trùm mình, mùi nến thơm trong phòng ngủ và cả mùi nước hoa đàn ông từ người Vũ tỏa ra khi anh vội vã cởi bỏ chiếc sơ mi lụa.

Khi Vũ rời khỏi cô, Lan nghe một nỗi thất vọng sâu xa xâm chiếm, dù anh đã làm tốt vai trò của người đàn ông. "Are you OK?" (**), Vũ nhìn vào mắt cô dè dặt hỏi. Lan mỉm cười gượng gạo: "Don't worry! It's not my first time..." (***), rồi vội vã chạy vào nhà tắm. Anh nghe tiếng cô nôn, mùi hải sản trộn bia sau phân hủy bay ra.

Lúc Lan tắm rửa xong trở ra, cô phát hiện Vũ đã bỏ đi. Anh để lại một tin nhắn dường như chưa kết thúc trên màn hình vi tính: "Cảm ơn về tất cả. Anh chẳng còn gì để cho em khám phá. Em đã quá thành công. Mùa đông Anverse thật...". Lan đọc đi đọc lại tin nhắn rồi chậm rãi nhấn nút save lưu lại bằng tên Mua dong kieu hanh.doc. Cô nhét file vào thư mục Linh tinh rồi tắt máy.

Ngoài trời tuyết vẫn lất phất rơi, Lan nhìn qua cửa sổ, ngắm những khách bộ hành cổ áo kéo cao dần bước trong làn gió đông tê tái. Cô tưởng tượng một tay kéo vali, một tay vịn cổ áo thật chẳng vui chút nào. Và hân tuyết sẽ tha hồ đậu lên tóc ướt tả tơi, rét đến tận cùng từng tế bào li ti. Chẳng có khách sạn nào ở gần, nửa tiếng Hà Lan đơn giản Vũ cũng chẳng biết. "Nhưng hãy kiên nhẫn đi - Lan bất giác kéo cao cổ áo như thể cô cũng đang đứng ngoài

trời kia - Đó là anh!".

Lan quay vào phòng, lên giường trằm mền co ro. Cô thở dài nghĩ, giá cô thú nhận chỉ toàn đi công tác hạng economy, lần này được hãng hàng không thưởng vé business nhờ có số điểm cộng cao do đi nhiều. Nhưng rồi Lan lại nghĩ, nếu biết cô tầm thường như vậy, Vũ sẽ chẳng bị thu hút bởi một người vất vả làm thuê trên xứ người, phải chịu đựng nỗi nhớ nhà thường xuyên và chấp nhận cuộc sống chỉ có toàn công việc...

Lan tự hỏi có bao giờ Vũ thấy buồn vì cứ mãi giấu mình trong sự phô trương, có bao giờ anh bị cô lập vì hãnh tiến, có bao giờ anh mệt mỏi vì cứ cố làm người thành đạt?

Ngoài kia, ánh nắng lẻ loi của một ngày sắp tàn chiếu lấp lánh những bông tuyết lát phát. Những hạt kim cương óng ánh đang rơi. Bầy chim nhỏ sải đôi cánh lấp lóa, tìm đường về tổ trên các nhánh cây gầy guộc trắng.

"Thật đẹp! - Lan thì thầm - Nhưng người ta không thể sống mãi với mùa đông".

Chú thích

(*) *Hai ta sẽ như những kẻ si tình*

(**) *Em ổn không?*

(***) *Đừng lo! Đây không phải lần đầu của em.*

Nguồn: ThanhNien.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 29 tháng 3 năm 2007